

Sygn. akt I CSK 4063/22

POSTANOWIENIE

Dnia 12 stycznia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Władysław Pawlak

w sprawie z powództwa M. G.
przeciwko Bank spółce akcyjnej w W.
o ustalenie,
na posiedzeniu niejawnym 12 stycznia 2023 r. w Izbie Cywilnej w Warszawie,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach
z 27 stycznia 2022 r., sygn. akt I ACa 510/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) zł, tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 27 stycznia 2022 r. Sąd Apelacyjny w Katowicach oddalił apelację pozwanego Banku S.A. w W. od wyroku Sądu Okręgowego w Bielsku-Białej z dnia 9 marca 2021 r., którym zostało uwzględnione powództwo M. G. o ustalenie, że dwie bliżej określone w pozwie umowy o kredyt hipoteczny waloryzowany frankiem szwajcarskim są nieważne w całości.

Skargę kasacyjną od wyroku z dnia 27 stycznia 2022 r. pozwany oparł na podstawie naruszenia prawa materialnego i procesowego, tj. art. 385¹ § 1 k.c., art. 385² k.c. oraz art. 3 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz. U. WE L.

z 1993 r., nr 95, str. 29 ze zm.) w zw. z art. 65 § 1 i 2 k.c., art. 58 § 1 k.c. w. zw. z art. 385¹ § 2 k.c. oraz art. 189 k.p.c., art. 358 § 2 k.c. w zw. z motywem 13. dyrektywy, art. 58 § 1 k.c. w zw. z art. 385¹ § 2 k.c. w zw. z art. 5 k.c. oraz art. 189 k.p.c. oraz art. 6 dyrektywy w zw. z art. 2 oraz art. 32 Konstytucji RP oraz art. 2 i art. 3 Traktatu o Unii Europejskiej.

Pozwany uzasadnił wniosek o przyjęcia skargi do rozpoznania występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, które miało sprowadzać się do odpowiedzi na pytanie:

„Czy w przypadku wytoczenia przez kredytobiorcę powództwa o ustalenie nieistnienia (ustalenie nieważności) stosunku prawnego przez sąd na podstawie art. 189 k.p.c., obejmującego żądanie ustalenia nieważności umowy kredytowej waloryzowanej kursem kupna waluty CHF, wartość przedmiotu sporu oraz wartość przedmiotu zaskarżenia stanowi kwota środków pieniężnych w polskim złotym oddana do dyspozycji kredytobiorcy z przeznaczeniem na ustalony cel (kwota kapitału kredytu w polskim złotym), czy też kwota środków pieniężnych pozostała do spłaty przez kredytobiorcę, tj. niespłacona część kapitału kredytu stanowiąca różnicę pomiędzy kwotą środków pieniężnych oddanych przez bank do dyspozycji kredytobiorcy a faktycznie przez niego zwróconą (saldo kredytu), czy też suma zwróconych przez kredytobiorcę rat kredytu za okres pierwszych dwunastu miesięcy liczonych od dnia oddania mu do dyspozycji środków pieniężnych, tj. od dnia uruchomienia kredytu?”

W odpowiedzi na skargę powód wniósł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania bądź o jej oddalenie, a ponadto o zasądzenie zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu

Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy okoliczności powołane przez stronę skarżącą odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Wykazanie przyczyny określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., a zatem występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, wymaga przedstawienia określonego, dotychczas nierozwiązanego problemu prawnego o charakterze abstrakcyjnym, wskazania przepisu na tle którego on powstał, zaprezentowania argumentacji przekonującej o istnieniu na tle tego problemu rozbieżnych ocen prawnych i świadczącej o poważnych trudnościach w jego rozwiązaniu, a ponadto wyjaśnienia dlaczego jest on istotny (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 12 grudnia 2013 r., IV CSK 384/13, nie publ.). Zagadnieniem prawnym, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., jest jednak tylko taki problem, do którego Sąd Najwyższy mógłby odnieść się w związku z rozpoznaniem skargi kasacyjnej. Przez rozpoznanie zaś skargi należy rozumieć wyłącznie jej analizę merytoryczną, nie zaś to co ją poprzedza, czyli badanie spełnienia wymagań formalnych, fiskalnych, czy też ocena dopuszczalności skargi w tym także z uwzględnieniem kontroli prawidłowości oznaczenia wartości przedmiotu zaskarżenia. Rozpoznanie skargi odbywa się - z wyjątkiem dotyczącym nieważności postępowania - wyłącznie w granicach jej podstaw (art. 398¹³ § 1 k.p.c.), w ramach których Sąd Najwyższy bada jedynie powołane przez skarżącego naruszenia przez sąd odwoławczy prawa materialnego (art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c.) bądź prawa procesowego, przy czym te ostatnie wówczas, gdy mogły mieć istotny wpływ na wynik sprawy (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.). Należy zaznaczyć, że skarżący nie powołał się w skardze na uchybienia prawu procesowemu, które przynajmniej w jego mniemaniu mogłyby pozostawać w związku ze sposobem określenia wartości przedmiotu sporu bądź zaskarżenia i mieć istotny wpływ na ostateczny wynik sprawy.

Wskazany przez pozwanego problem dotyczący sposobu oznaczenia tej wartości pozostawałby poza rozpoznaniem skargi i nie miałby dla niego bezpośredniego znaczenia, stąd też nie mógł uzasadniać przyjęcia skargi do rozpoznania.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnięto stosownie do art. 98 § 1 i 3, art. 99 oraz art. 108 § 1 w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c. oraz § 2 pkt 7, § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. Dz. U. z 2018 r. poz. 265 ze zm.).